Bogár László: A Nagy Globális válság 1.

2013 október 02. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Öt évvel ezel?tt, 2008 szeptemberében a világ vérfagyasztó id?ket élt át. Néhány hét alatt gigantikus bankok, biztosítótársaságok, jelzáloghitel- intézetek omlottak össze.

A legnagyobb kollapszus, a 158 éves *Lehmann Brothers* bukása volt, ami 600 milliárd dolláros pénzügyi „krátert” hagyott maga után.

Ez több mint az egész magyar nemzeti vagyon, vagyis gyakorlatilag egyetlen pillanat alatt elt?nt legalább egy magyarországnyi anyagi gazdagság. Összességében pedig megközelít?leg 12 ezer milliárd dollár, több mint húsz magyarországnyi vagyon veszett el néhány hónap alatt.

De mivel az iskolában nekünk az „lett mondva”, hogy az anyag nem vész el, csak átalakul, így természetesen joggal gyanítjuk, hogy „megvan” ez a 12 ezer milliárd dollár valahol, csak azt nem tudja senki, hogy pontosan hol. Csupán egy biztos, hogy nem az eredeti tulajdonosok zsebében.

No de vajon mi is történhetett, és hol a pénz? Semmi kétségem sem lehet afel?l, hogy a globális véleményhatalmi rendszer lokális ügynökei harsány gúnyolódások közepette mondják majd el, hogy micsoda képtelenség minden állításom. A dolog persze azért igazán érdekes, mert az elmúlt öt év során a világot uraló véleményhatalom, ha valóban ?, és csakis ? minden tudás birtokosa, akkor mondjuk el?ször is jelezhette volna el?re a válságot, másodszor értelmezhette volna, hogy mi is történik, és végül készíthetett volna az elmúlt évek során legalább egyetlen helytálló prognózist arról, hogy mi várható, s miként lábalhatunk ki a bajból. De nem volt! Ez logikailag elég egyértelm?en azt jelzi, hogy az uralkodó világértelmezési és világszervez?dési rendszer, amit neoliberalizmus néven szokás említeni, látványosan megbukott, összeomlott. A bátor (vagyis név nélküli!) liberális bloggerek vitalitása azonban azt jelzi, hogy feltehet?leg még nem jutott el hozzájuk

az értesítés arról, hogy megbuktak. Mással ugyanis nem tudom magyarázni, hogy változatlan arroganciával oktatják ki a világot, és próbálnak nevetség tárgyává tenni és megbélyegezni minden olyan kísérletet, amely éppen az ? tökéletes alkalmatlanságuk

miatt mégiscsak választ keresne az egyre drámaibb kérdésekre.

A világ, amelyben élünk, a megvalósult abszurditások világa. Nonszensz, mégis létezik. Pontosabban ontológiai értelemben már nem létezik, csak „fennáll", léte tehát csak a globális média m?helyeiben el?állított virtuális lét. Ez azért nem igazán t?nik fel az emberek dönt? többségének, mert ugyanez a globalista mechanizmus már régen megfosztotta ?ket az önreflexiós képességnek még a minimumától is, és ezzel a kör bezárul. E gépezet hamis magyarázata a „válságról" az, hogy a pénzügyi rendszer kicsit felel?tlenül hitelezett, f?ként az ingatlanpiac jelzáloghitelei esetében, de azért ez akkor is minden létez? világok legjobbika. És ugyan hatalmasra n?tt a munkanélküliség, a drasztikusan csökken? reálbérek és a mindennek ellenére, meredeken növekv? államadósság a világ nagy részét éppen nyomorba dönti, ám az a lényeg, hogy a globális pénzhatalmi rendszer köszöni szépen, jól van. Meg, hogy azért már lassan javul majd a helyzet… vagy nem.

Hja kérem, az élet kegyetlen. Igaz, nem mindenkivel, mert például az USA-ban az elmúlt öt év vagyonnövekedésének 95 százaléka a legfels? egy százaléknál halmozódott fel, pedig a legfels? egymillió család átlagos vagyona már 2008-ban is több mint 400 millió forintnak felelt meg, a növekménnyel pedig már a félmilliárdhoz közelít. A jelek szerint az „anyag" valóban nem vész el, csak kissé átalakul. A vesztes és egyel?re folyamatosan süllyed? dönt? többség azonban szeretne azért egy kicsit részletesebb és pontosabb választ kapni arra, hogy kik a felel?sök, szóval, hogy mégis kinek köszönheti hirtelen jött nyomorát, és persze az is érdekelné, hogy a felel?sök milyen büntetésben részesülnek, illetve mikor és hogyan fizetnek kártérítést a kifosztottaknak.

A valóságos háttér feltárását talán azzal az akkoriban még különösen talányos összefüggéssel kellene kezdenünk, amire 2008 vészterhes ?szén, az Economist címlapjait tanulmányozva jöttem rá. (A The Economist egy olyan 170 éve fennálló hetilap, amelynek heti másfél millió példánya a világot meghatározó globális véleményhatalmi rendszer igen fontos eleme.)

Az lett volna a logikus, hogy a világot meghatározó véleményhatalom az Economist címlapjain keresztül is arra használja mérhetetlen befolyását, hogy csillapítsa a gyorsan elharapódzó pánikot és ingerültséget. Ám nem ez történt, hanem ennek az ellenkez?je. Az Economist és persze a többi, hasonlóan befolyásos hatalmi központ mindent megtett azért, hogy a végs?kig szítsa az amúgy is éppen eléggé hisztérikus hangulatot. A címlapok olyan megrendít? cinizmussal és arroganciával uszítottak, ami sokaknak felt?nt, de akkoriban ezzel aligha tudtunk bármit is kezdeni.

Kellett hozzá másfél-két év, hogy kiderüljön, mi is volt a valóságos ok. A végs?kig szított hisztériára azért volt szükség, mert ez volt az a „fegyver”, amelyet az államokra fogtak. A globális pénzhatalmi rendszer egyszer?en megzsarolta az államokat, illetve az azokat képvisel? kormányokat, hogy amennyiben nem konszolidálják azonnal a bankokat, akkor a pénzügyi rendszer összeomlik, és a katasztrofális következmények permanens polgárháború formájában a kormányokra hullnak vissza majd. A kormányok pedig fizettek, összesen 12 ezer milliárd dollárt.

folytatjuk…

Bogár László – magyarhirlap.hu

Ajánló